

бѣха нетърпими. При все това сърдцето му бѣ пълно съ кротостъ и доброта. Той повдигна очи къмъ небето, и високо съ сълзи на очи се помоли: Татко, прости имъ, защото не знаятъ, що правятъ.

Единъ отъ разбойниците, разпънатъ отъ лѣвата страна на Исуса, сжщо така се подиграваше съ него. Сърдцето му бѣ окаменѣло. Измжчванъ отъ болки и безсилна злоба, той хулѣше и проклинаше всичко на свѣта.

— Христе! Христе! викаше той. Ако ти наистина си Христосъ, спаси себе си и насъ!

Другиятъ разбойникъ бѣше се вгледалъ въ Исуса и, забравилъ страшната мжка, безсъзнателно повтаряше онова, което слушаше наоколо, повтаряше присмѣха и подигравките спрямо Господа. Но колкото новече се вгледваше въ Христа, толкозъ по-спокойно ставаше на душата му, толкозъ по-свѣтло ставаше въ главата му. Той си спомни отдавна, отдавна забравеното, спомни си онова, що бѣше се случило прѣди 30 години, когато бѣ още съвсемъ младъ. Той бѣ сжщия онзи Титъ, който грабѣше и разбойничествуваше въ Египетъ, когато Иосифъ и Мария бѣгаха да спасяватъ детето — Исусъ отъ войниците на Ирода.

И ето сега неизповѣдима сждба ги бѣ събрала; въ страдащето лице на Спасителя разбойникътъ изведнѣжъ видѣ, нѣщо отдавна познато и безкрайно добро. Съвестъта заговори въ него и той почна да вразумѣва другия разбойникъ.

Въ това време виковетъ и нападките притихнаха. Тълпата се умири. Нѣщо страшно ставаше на небето. Слънцето претъмнѣваше.

— Господи, каза разбойникътъ, не забравяй и мене, когато бждешъ въ царството си!